

na základě jakých skutečností vzala za prokázáno, že se u st-le jedná o trvalou vadu charakteru. Nedostatek důvodů v uvedených směrech znemožňuje však st-li řádnou obranu a nss přezkoumání rozhodnutí, jde proto o podstatnou vadu řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí v tomto bodu podle § 6 zákona o ss zrušiti. Tento nedostatek nemohl býti odstraněn ani tím, že žal. úřad v odvodním spisu tyto důvody uvádí, protože nss může přezkoumati nař. rozhodnutí toliko podle jeho obsahu, a důvody zmíněné v odvodním spisu v něm obsaženy nejsou, nehledíc ani k tomu, že tím nebyla odčiněna závada spočívající v tom, že st-l nemohl již ve stížnosti náležitě formulovati své stížné body, jak mu to předpis § 18 zákona o ss ukládá.

Za tohoto stavu věci nemusil se pak nss ani dále zabývatí výtkou nezákonnosti, uplatňovanou st-lem co do výroku o poškození dobrého jména četnictva, pokud se výrok ten vztahoval na onen čin z 8. srpna 1931.

Byl-li pak zrušen výrok o vině st-lově ve příčině jednoho ze dvou deliktů, jimiž shledán vinným poškozením dobrého jména četnictva, bylo nutno zrušiti i výrok o trestu, který nemůže obstáti, jakmile jedna ze součástí jeho podkladu odpadla.

### Č. 12.383.

**Živnostenské právo: \* Za účinnosti zákona č. 303/1920 Sb. nemůže býti podle § 55 živn. řádu schválena náměstkem živnosti zubotechnické osoba, která do dne vyhlášení uvedeného zákona o zubním lékařství a zubní technice neskončila učební dobu.**

(Nález z 28. dubna 1936 č. 19.448/33.)

Věc: Štěpánka T. v Moravské Třebové proti rozh. zem. úřadu v Brně z 30. června 1933 o schválení náměstka pro živnost zubní techniky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Moravské Třebové odepřel výměrem ze 14. června 1933 schváliti Zikmunda T. náměstkem v živnosti zubotechnické, kterou st-lka provozuje na základě koncese svého zemřelého manžela Antonína T. se stanovištěm v Mor. Třebové. Stalo se tak proto, že Zikmund T. v den vyhlášení zákona č. 303/1920 Sb., t. j. 6. května 1920, neměl ukončenu učební dobu, takže nevyhovoval požadavkům § 55 živn. zákona.

Odvolání, které st-lka z tohoto výměru podala, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodu v odpor vzatého výměru s podotčením, že kategorické ustanovení § 55 živn. řádu nepřipouští žádné výjimky.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle § 55 živn. řádu může každý živnostník svou živnost provozovati také náměstkem (obchodvedoucím) nebo ji propachtovati. V druhém odstavci se stanoví, že náměstek (obchodvedoucí) nebo pachtýř musí míti vždy, právě jako majitel živnosti sám, vlastnosti, kterých je



třeba k samostatnému provozování příslušné živnosti. Tím je stanoveno, že náměstek má vykázati náležitosti k provozování živnosti tím způsobem a v tom rozsahu, jako je to předepsáno pro majitele živnosti sama. Musí tedy osoba ustanovená náměstkem k provozování živnosti i koncesované, průkazem způsobilosti vázané, podati týž průkaz způsobilosti, jaký se v době schválení ustanoveného náměstka dle platných předpisů požaduje k nastoupení dotyčné živnosti.

Podle § 2 odst. 1 zákona o zubním lékařství a zubní technice ze 14. dubna 1920 č. 303 Sb. živnost zubní techniky mohou vykonávati jenom ti technikové, kteří do vydání tohoto zákona nabyli příslušného živnostenského oprávnění, a to jen v tom rozsahu, jak je platnými ustanoveními v jednotlivých částech čsl. státu stanoveno. Po vyhlášení tohoto zákona a před účinností zákona z 11. července 1934 č. 171 Sb., jímž byl citovaný zákon změněn a doplněn, mohly oprávnění k provozování zubní techniky nabýti pouze osoby, které v den vyhlášení zákona plně vyhovovaly podmínkám, jež byly podle ustanovení do té doby platných v jednotlivých částech čsl. státu stanoveny pro nabytí koncese neb oprávnění k provozování zubní techniky. Mezi ty, kterým se mělo dostat této výhody, byly pojaty — splní-li ostatní předepsané podmínky — i osoby, které v den vyhlášení tohoto zákona měly odbytu tříletou učební dobu a měly výuční vysvědčení. Byl tedy okruh osob oprávněných k provozování živnosti zubotechnické omezen podle odst. 1 na ty zubní techniky, kteří do vydání zákona č. 303/1920 Sb. nabyli příslušného živnostenského oprávnění, a byla z tohoto ustanovení odst. 1 učiněna v odst. 2 výjimka potud, že pro budoucnost bylo povoleno nabytí tohoto živnostenského oprávnění jen okruhu osob velmi omezenému, a to jednak těm osobám, které v den vyhlášení zákona plně vyhovovaly podmínkám, jež byly podle ustanovení do té doby platných v jednotlivých částech čsl. státu stanoveny pro nabytí koncese neb oprávnění k provozování zubní techniky, jednak těm osobám, které, splnily-li ostatní předepsané podmínky, v den vyhlášení zákona č. 303/1920 Sb. měly odbytu tříletou učební dobu a měly vysvědčení výuční. Osoby, které v tento den byly již v učení zubní technice u odborného zubního lékaře nebo zubního technika, mezi osoby oprávněné podle zákona č. 303/1920 Sb. k nabytí živnosti zubotechnické pojaty nebyly. Stalo se to teprve zákonem z 11. července 1934 č. 171 Sb. Nemohly-li tyto osoby před účinností tohoto zákona nabýti oprávnění k samostatnému provozování živnosti zubotechnické, nemohly býti ani schváleny náměstky k provozování živnosti. Se zřetelem k této zákonné dispozici je nesprávný názor stížnosti, že vlastnostmi po rozumu § 55 živn. řádu sluší rozuměti, pokud se týká způsobilosti, praktickou a theoretickou znalost všech výkonů prováděných při provozování živnosti zubotechnické a že s tohoto hlediska je bez významu, skončil-li náměstek nebo pachtýř učební dobu před 6. květnem 1920, t. j. dnem, kdy byl vydán a nabyl účinnosti zákon č. 303/1920 Sb., nebo po tomto dni, jen když vyhovuje náměstek nebo pachtýř ostatním předpisům, týkajícím se průkazu způsobilosti. Poukazuje-li st-ka k tomu, že pro názor její mluví také sociální ohledy, totiž že vdovy a nezletilí descendentí zemřelých majitelů živností zubotechnických nebudou moci naléztí ná-



městka, který měl dne 6. května 1920 skončenu učební dobu, a že při akceptování jejího názoru opatří se zaměstnání řadě osob, které 6. května 1920 neměly skončenu učební dobu v živnosti zubotechnické, jsou to okolnosti, které vzhledem k dispozici § 55 živn. řádu a zákona č. 303/1920 Sb. nemohou vůbec přijíti v úvahu.

Mimo spor je, že Zikmund T. neměl v den, kdy nabyl účinnosti zákon č. 303/1920 Sb., skončenu učební dobu v živnosti zubotechnické. Ježto úřady rozhodovaly o žádosti za schválení jeho náměstkem v živnosti zubotechnické před účinností zákona č. 171/1934 Sb., pak jednaly ve shodě se zákonem, když odepřely žádané schválení, ježto v den vyhlášení zákona č. 303/1920 Sb. neměl odbytu tříletou učební dobu v živnosti zubotechnické.

### Č. 12.384.

**Zdravotnictví: \* Nařízení býv. uh. min. vnitra ze dne 14. ledna 1895 č. 111.005 z r. 1894 o obchodování léky, léčivými prostředky, jedy a hmotami jedy obsahujícími bylo § 5 vl. nař. č. 107/1925 Sb. zachováno v platnosti jen, pokud jde o obchod jedy, léčivy jed obsahujícími, a přípravky zdraví nebezpečnými.**

(Nález z 28. dubna 1936 č. 10.358/36.)

Věc: Ladislav B. v Sevlusi proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 5. května 1933 o živnostenských přestupcích.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jde o přestupky neoprávněného provozování živnosti drogistické a lékárnictví, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozsudkem okres. úřadu v Sevlusi z 12. dubna 1932 byl st-l, obchodník smíšeným zbožím v Sevlusi, uznán vinným přestupky I. § 45 zák. čl. XL:1879, II. § 60 zákona č. 259/1924 Sb., III. § 15 téhož zákona, IV. § 3 nařízení min. vnitra ze 14. ledna 1895 č. 111.005/1894 B. M., V. § 2 téhož nařízení a VI. § 7 nařízení min. vnitra z 28. ledna 1905 č. 126.711/1904, spáchanými tím, že I. vydává se neoprávněně za diplomovaného chemika, II. má svůj obchod nevhodně označený, III. neoprávněně provozuje živnost bandažistskou, IV. neoprávněně provozuje živnost drogistickou, V. neoprávněně provozuje lékárnictví a VI. bez ohlášení prodává obvazový materiál. Odsouzen byl ad I. podle § 45 zák. čl. XL:1879 k pokutě 100 Kč, ad II. podle § 226 lit. b) zákona č. 259/1924 Sb. k pokutě 150 Kč, ad III. podle § 227 lit. a) téhož zákona k pokutě 100 Kč, ad IV. a V. podle § 10 nařízení min. vnitra ze 14. ledna 1895 č. 111.005/1894 B. M. k trestu uzamčení na tři dny a k pokutě 150 Kč a ad VI. podle § 10 nařízení min. vnitra č. 126.711/1904 k pokutě 100 Kč; v případě nedobytnosti peněžité pokuty přeměňuje se pokuta podle § 22 zák. čl. XL:1879 ad I., IV., V. a VI. na trest uzamčení, ad I. v trvání 5 dnů, ad IV. a V. v trvání 8 dnů, ad VI. v trvání 5 dnů a ad II. a III. podle § 232 odst. 2 zákona č. 259/1924 Sb. v trvání